

Kapitel 25

Hvis man nogensinde laver et spørgeprogram, hvor man kan spørge om alt, virkelig ALT, så har jeg et godt spørgsmål: Hvordan får man sin barndomsven til at forstå, at man ikke har en kæreste, trods man har benægtet det en billion gange? Og hvordan holder man det hemmeligt for selv samme barndomsven, at der er en gal mand efter én og samtidig er man magiens herskerinde.

Vent – det var to spørgsmål.

Nå, jeg vil gerne have svar på dem begge, for Troels er ved at drive mig til vanvid og det takket være Vanja og hendes løse mund.

Jeg mener, hvorfor opfinde en kæreste til mig? Nu bliver han da først mistænksom. Han har altid været beskyttende overfor mig, men at kaste sig i flæsket på mig for at få informationer, hver eneste gang han ser mig, er lidt for meget.

Som i sidste torsdags, hvor jeg var så tæt på at stikke ham ned med min blyant, da jeg lånte hans mit viskelæder, og han så spurgte om min kæreste havde snuppet mit. Jeg sværger, det var få millimeter fra Ekstra Bladets store overskrift: ”Teenager stukket ned med blyant.” Tak, men nej tak.

Vanja nyder selvfølgelig den pine jeg er kommet ud i, men jeg kan ikke se hvordan hun kan. Hun siger jeg også burde nyde det og ikke tage det så pinligt, at jeg skulle have en kæreste. Jeg tager det ikke pinligt, for jeg har *ikke* en kæreste! Det værste er, at jeg burde være glad for Troels’ reaktion. Hvordan kan jeg være det? Det er slemt nok at min mor er sådan, men også min bedste ven? Det er for langt ude.

”Nara. Nara!”

En stemme bryder igennem det tykke slør af tanker, der som et stort, filtret tæppe har lagt sig over min hjerne og lukket den varme bus og det flyvende landskab ude.

”Jeg har ikke nogen kæreste!” sagde jeg højt, inden jeg kunne tænke mig om. Det har været sådan en automatisk besked hver gang Troels eller min mor sagde noget til mig, at jeg bare slyngede den ud.

”Nara. Vi skal af nu.”

Jeg rystede hovedet for at få det sidste stykke tåge ud af mit hoved, og rejste mig op. Jeg fulgte efter Troels hen mod døren, mens bussen langsomt bremsede og til sidst stoppede midt i det hele. Okay, måske ikke midt i det hele, men det eneste busstoppested i Helved, er en jernstang med et skilt af en bus på, som står ud for en græsmark. Nemt at overse, selv for busser. Jeg har oplevet at blive overset. Surt, især fordi den næste bus først kommer to timer senere.

Vi hoppede begge ned fra bussen; Troels først, jeg bagefter.

”Hvad var det du sagde i bussen?” spurgte Troels, og vendte sig mod mig.

”Jeg sagde intet.”

”Du sagde noget med kæreste.”

”Det er fordi du hele tiden spørger mig, om jeg har en kæreste. Og det har jeg slet, slet ikke!”

”Nara.”

Åh, Gud nej. Alt andet end ham. Alt, alt andet end ham.

Men da jeg kiggede over Troels’ skulder, stod han der. Troels, der fulgte mit blik, vendte sig om og stoppede.

”Nara,” sagde Drake igen og smilede. ”Jeg har ventet på dig så længe. Jeg anede ikke hvornår du ville komme hjem. Vi har

så travlt. Der er noget vi skal, og i dag er den perfekte dag til det.”

”Sagde du lige, at du slet ikke havde nogen kæreste?” spurgte Troels. Han var lamslået og kastede et blik på Drake, da han sagde kæreste.

”Hvad?” udbrød jeg. Måske skulle jeg have tænkt på et bedre svar, men ordet slap bare ud af mig. ”Nej, nej, nej, nej!”

”Nej, hvad?”

”Generer han dig, Nara?”

Drake, pludselig beskyttende, kom over til mig og tog om min arm.

”Generer? Nej! Dette er Troels. Han er min ven,” sagde jeg og rev mig løs. ”Og Troels, dette er,” jeg kastede hurtigt et blik på Drake, og slappede lidt af, da jeg så normale busker og T-shirt, ”Drake. Han er flyttet til egnen i sommers, sammen med sin mor, stedfar og stedsøster. Det er ham og hans søster ...” Hvad var det nu vi havde kaldt Eudora? ”Eva! Ham og hans søster Eva, som jeg har hængt ud med hele sommeren.”

”Virkelig?” spurgte Troels, men hverken lignede eller lød som en der troede på mig. Mit gæt var, at han tænkte vi var kærester. Siden hvornår havde han delt hjerne med min mor?

”Ja.” Drakes blik var hårdt.

”Der er intet i vejen med en drengven. Du er en dreng og min ven, også vi er da ikke kærester, vel Troels?”

”Det er der noget om,” mumlede han. Han lignede en man havde trådt gevaldigt over tærne.

”Drake, hvad vil du mig så?” spurgte jeg Drake.

Et smil bredte sig på hans læber. ”Vi skal ud på en eventyrlig oplæring. Dig, mig og så ... Eva.”

”Det lyder for godt til at være sandt.”

Jeg kunne ikke helt forstille mig hvad denne 'eventyrlige oplæring' var for noget, men af en eller anden grund, poppede billeder af trolde op. Det håbede jeg ikke det var.

"Men det er sandt. Kom så."

Drake spadserede hen af græsarealet mellem vejen og marken. Jeg vendte mig mod Troels.

"Øh." Det var som om en isende stilhed havde lagt sig mellem os. "Vi ses så i morgen, Troels."

Jeg havde vinket og begyndte at følge efter Drake, da Troels greb mig om håndleddet.

"Er I kun venner?"

Jeg sukkede.

"Hvor mange gange skal jeg sige nej, før du fatter det, Troels?"

Min mund blev tør da jeg så op i Troels' sårede og bedrøvede ansigt. Det lignede nogen var død.

"Bare en enkelt gang. Bare endnu en gang. Måske vil jeg så opfatte dit svar. Lige nu kan jeg ikke. Vi ses i morgen."

Han gav slip på min behandskede hånd, der langsomt faldt ned langs siden på mig. Jeg stod længe og stirrede på hans bredskuldrede ryg, mens han langsomt forsvandt hen af vejen.

Der var et eller andet i vejen med ham. Han kunne uden problemer røre ved min handske, næsten ikke nænne at stille spørgsmål om den, selvom han burde have tænkt over det faktum, at den havde sat på mig i to måneder og ingen havde forsøgt sig med en knibetang til at få den af. Næ, nej. Ordet kæreste og han glemmer alt. Hvad fanden går der af ham.

"Kommer du frivilligt eller skal jeg slæbe dig hele vejen?"

Drake var åbenbart vendt om og kommet tilbage.

”Jeg kommer nu.” Jeg kastede et sidste blik mod den lille figur der var Troels, og fulgte med Drake. ”Denne ’eventyrlige oplevelse,’ hvad går den ud på?”

”Det får du at se.” Han smilede hemmelighedsfuldt. ”Du vil ikke kunne glemme det igen.”

Jeg må give Drake ret. Den oplevelse vil jeg aldrig glemme. Aldrig.

Ude ved landevejen, lige inden man drejede ind til laden, stod Eudora og Blåvinge. Åbenbart skulle vi ud på en flyvetur, helt til Alperne.

Jeg har aldrig været i Alperne, og ærlig talt, så havde jeg aldrig regnet med at besøge dem med en drageridder, koioer og drage. Men her stod jeg, midt i et ujævnt terræn med bjerge til alle sider.

”Okay,” sagde Drake og svang et sværd rundt i hånden. Jeg smilede af han ordvalg, han havde taget lidt af den nye talemåde til sig. ”Det vi skal i dag, er sværdkamp på andet terræn. Du har været vant til et fladt, jævnt område uden fælder, så det skal vi lave om på. Nogen gange kan man ikke vælge det sted man skal kæmpe, så du er nødt til at lære om hvordan du finder fast fodfæste og samtidig undgår at blive dræbt.

Først skal du bare kæmpe mod en enkelt, og når du ser ud til at have styr på det, skal du kæmpe mod os begge.”

”Forventer du al den fremgang *i dag*?” spurgte jeg vantrø. ”For så vil jeg lige skrotte min nattesøvn og mine lektier.”

”Ja, forhåbentlig i dag. Du er blevet bedre til det og du har også øvet dig i at kæmpe mod to på en gang. I dag skal du bare lære at kæmpe på andet terræn.”

”Men hvorfor kan de ikke bare pænt stille sig op, og vente på at én er færdig med at slå med mig? Hvorfor flere på en gang? Det er ikke særlig høfligt!”

”Det er du heller ikke,” sagde Drake og gik til angreb.

Jeg aner ikke hvor lang tid det tog, før jeg kunne stå *uden* at vælte. Hver gang Drake kom mod mig, prøvede jeg at stå ordentlig, så jeg kunne tage afslag, men det sendte mig bare ned på alle fire, inden sværdet kom. Til sidst kunne jeg og så sendte Drake Eudora ind i kampen.

Det var som at kæmpe mod to hvirvelvinge mens man stod på stolper, som dem ved kajer, og man måtte for Guds skyld ikke træde ved siden af, for så væltede man om.

Måske fik jeg nogle slag ind, måske slog jeg nogen væk. Hvad jeg ved, er, at da vi var færdige, dryppede sveden bogstavelig talt af mig. Mit åndedræt var tungt og jeg havde småskrammer på hænderne og armene; mine bukser var ødelagte og håret klæb til panden på mig. Jeg var i en sølle fatning. Helt svag og træt, kun med tanke på min seng hjemme i Danmark.

Jeg sov på turen hjem, hovedet hvilende mod Drakes ryg, så jeg var slet ikke forberedt på den velkomst, jeg fik ved laden. Selv hvis jeg var vågen, ville den nok have taget mig på sengen.

Drake vækkede mig lige inden vi landede.

Alt var mørkt om mig, kun billygterne på Vanjas bil lyste laden op. Da Blåvinge landede, strøg hun ud af bilen og lod døren stå åben, så mere lys strømmede igennem natten.

Jeg så ikke skikkelsen der smuttede ud af den anden bildør, før personen konfronterede mig.

”Nara, hvad er alt det her?”

Altair – Gwalior.dk
Drageridderen

Koldsved piblede ned af ryggen på mig, da jeg vendte mig mod den talende.

Dette her var værre end af Vanja opdagede det.

For med Troels, kan alt lade sig gøre.

Gwalior.dk